

Director:
Pr. Ioan MoțaPrim-Redactor:
Ion I. MoțaRedacția și Administr.
Orăștie (jud. Hunedoara).
Apare în fiecare Jol.

LIBERTATEA

ABONAMENTUL:
Pe un an: 80 Lei.
Foaie poporală.

Țăranii — să fie bucuroși.

Dar să se pună pe lucru, ca darul ce li-s'a făcut, prin legea conversiunii, să le fie și lor și țării de folos!

Legea a fost tălcută zilele astea în largul țării.

Din îndrumarea guvernului, primăriile și parlamentarii, au tălcut săptămâna trecută, poporului în foarte multe locuri, la orașe și la sate, noua Lege a scăderii datoriilor agricole (plugărești). E acum lucru hotărât și instanțele judecătorești sunt însărcinate a da hotărâri, prin cari: jumătate din datoriile plugarilor celor ce n'au moșie mai mare de 10 hectare (20 jugăre), se iartă, fie că-s ei datori băncilor sau unor singuratici cu dare de mână. Iar ceealaltă jumătate au s'o plătească în rate împărțite pe 30 de ani, cu interese (camete) de numai 4 la sută. — Pe acel timp însă, moșia lui e oarecum zălogită față de Banca Agriculturii (a statului), ca și cum ar fi legată față de stat. — Cel ce însă ar dori să iasă din această zălogire, se va sili să-și plătească datoria (jumătatea a doua) cât mai curând, ca să fie iară el *singurul* stăpân al averii sale, și să aibă iară puțința de a mai lua și împrumut când are lipsă. (Căci până ce averea îi e legată, nu-i mai dă nimenea împrumut).

Cei mai mulți țărani așa și au de gând: Să scape de jumătate din datorie, iar ceealaltă jumătate să și-o plătească cât mai curând, pentru a fi liberi și domni singuri pe al lor. — De acest lucru se vor bucura ei, să se vadă iarăși liberi cu averea lor, — dar se vor bucura și creditorii lor, că n'au să aștepte 30 sau 20 de ani!

Țăranii să fie mulțumiți cu acest lucru. *Indeosebi să se bucure țărănimea din Ardeal și Bănat*, — căci această țărănime se prea îngreuiase în datorii, pe urma faptului, că având aici Cărțile Funduare, tot țăranul are credit la bancă, și ori-și-unde, căci Cartea Funduară îl arată ce plătește, ce avere are. În Vechiul Regat nefiind Cărți Funduare, țăranii nu au nici pe a 5-a parte credit, ca cei dela noi, de aceea nici în datorii nu s'au putut îngloda ca țăranii de aici. Așa că noua Lege e par'că anume făcută pentru țărănimea din Ardeal și Bănat.

Dar acum, o vorbă ca o sută: Țărănimeii i-a căzut de pe umeri jumătate din sarcina grea care o apăsa ca o piatră de moară.

După asta: Ea să-și întocmească lucrurile și să se

pună pe muncă așa fel, ca să iasă la liman, la larg, la ușor, la bine, — să poată da iarăși înainte, atât pentru binele său, cât și al țării! — căci altfel tot rostul noii Legi ar fi nimicit și toată bunăvoința ce s'a pus în ea, zadarnică!

O pită: Ai azi 60.000 Lei datorie. Plătind 14% ai de plătit numai camete 8400 Lei pe an. Și datoria stă întreagă! Acum ți-se iartă 30000. Ceealalte 30000 ți-se împart pe 30 de ani cu 4% camete, pe cari să le plătești toamna, când ai luat rodul moșiei. Cametele fac 1200 Lei și rata din capital 1000; ai dară de plătit 2200 Lei pe an, toamna, din cari cu 1000 Lei ți-a scăzut datoria. Asta e ușor. Din celalalt câștig al moșiei, vezi de prinde putere! Și poți, dacă ești om cât de cât cu capul la loc.

Nu mai plătesc!...

Germania de 4 ani nu mai plătește ratele datoriilor de război. Nu zice că nu le va plăti, dar nu le plătește, spunând că nu poate! Veni Anglia (auzi, Anglia!), care spuse: Pe anul de față amân plata ratelor din datoriile de război. Apoi Grecia, Bulgaria, Austria... Mai nou America (America, bogata!) a vestit, că rata de pe Mai-Iunie, a scos'o din buget, și o amână, că nu o poate plăti. (Ea e datoare propriilor cetățeni, nici nu străinătății!)

Ministrul nostru de finanțe, dl Argetoianu, se fălește cu aceea că — plătește, lăsând pe cei din lăuntrul țării, slujbași, armată, trenuri, să rabde! Credem că e foarte greșit așa! De ce nu amână și ai noștri pe bogătașii din afară, și să mulțumească măcar în parte, lipsurile din lăuntru? Că altfel ne bolșevizăm noi pe noi, — spre bucuria tot a dracilor din afară!

Grozave omoruri politice.

Președintele Republicii Franceze, și Intâiul Ministru al Japoniei, ucși. — Urmările lor.

La 7 Mai Președintele Republicii Franceze, Doumer, om pașnic și bun, de 84 de ani, fu ucis de un necunoscut care a tras 5 focuri dintr'un revolver-mașină (care pușcă un glonș după altul într'una). S'a aflat că ucigașul e un agent al Rușilor bolșevici și comuniști. — Franța va aspri măsurile împotriva acestor nebuni primejdioși.

— La abia 10 zile, fu ucis Intâiul Ministru al Japoniei, — de o ceată de bărbați tineri îmbrăcați toți militărește. Se spune că au fost puși la cale tot de bolșevicii Ruși. — Urmarea se pare a fi: Grăbirea unui mare război între Rusia și Japonia! — Cum la spatele Rușilor stau Germanii — doar Generalul german Blücher, cunoscut din războiul trecut, e comandantul armatelor rusești adunate spre Manciuria, — se pare că împușcarea Intâiului Ministru a fost pusă la cale

de aceștia, anume pentru a face pe Japonia să-și piardă răbdarea și să pornească ea cu război asupra Rusiei, — pentru ca Rusia, vicleană ca o vulpe, să poată spune: Nu eu am vrut, nici eu am început spargerea păcii lumii!. De fapt o vrea — Germania...

Și se pare că planul îi reușește. În Japonia toată lumea ferbe și strigă: Război Rusiei.

Poate urma lucru mare din asta!

O prorocie. Oameni luminați spun: Totul e pus la cale de mâna nevăzută jidovească, care lucrează prin Rusia, — pentru a scufula lumea într'un nou mare război, din care vor ieși țările prăpădite de tot, — ba ne-mai putând purta cheltuielile, acasă vor izbucni revoluții, cu prăpăd ca de iad. Atunci ei, plănuitorii din ascuns, de pe sacii lor de aur, vor face altă împărțire între popoarele amețite de cap, punându-le pe toate sub o singură conducere, mai drept zis sub genunchele lor! — și-și vor ajunge marelui lor plan: de a stăpâni tot pământul. — Pân'acum planul e pe jumătate împlătit! Numai orbii nu-l văd.

La licitațiile Statului, nu se mai imbie nimenea.

Pe începutul lui Mai guvernul a publicat licitații în toate județele, că are nevoie (trebuință) de vre-o 200.000 de vagoane de lemne de foc pentru multele cancelarii (birouri) de stat din țară. — A sosit ziua când să vie cei ce doresc a-i furniza (trimite) acele lemne, licitându-se (bătându-se în prețuri) unii pe alții, că eu le dau cu atât, eu cu atât...

Ei, bine, la ziua anunțată, — nu s'a înfățișat în toată țara nici un negustor de lemne, care să se înștiințeze, că el ar dori să dea statului lemne... Semn al vremii.

Alt semn, mai trist!

Un mare intreprinzător român, din jud. Sibiu, om vrednic, care taie păduri de zeci de ani, și a reușit a avea câștiguri bune, încât și a pus în bănci vre-o 8—10 milioane de lei spre păstrare, bani pe cari, când e vremea lucrului, să-i scoală și să lucreze mai departe cu ei, — în primăvara asta nu mai poate tăia o fâșie de pădure! De ce? Pentru-că: băncile nu-i pot da banii, cu cari să urmeze a lucra. Așa trebuie să stea cu mâinile încrucișate, căci — are bani și nu-i are! Iar cei cărora se obligase a le da lemne, — ca armata, — nu vor avea lemne. Aceștia îl vor mai și pârî, pentru-că nu le-a dat lemnel. Zile pe dos.

Năcaz peste năcaz!

Neașteptata hotărâre a Băncilor române din Ardeal și Bănat, la Cluj

Un năcaz nu vine singur.

După buna rânduială din trecut, omul care ajunsese să aibă un ban cruțat, — și era bine să avem cât de mulți de aceștia, — era sfătuit, — și bine era sfătuit în acest fel, — ca să-și ducă cruțarea lui în bancă, unde va fi bine păstrată și și sporită, într'u cât banca îi dă interese (camete) potrivite, și cruțarea

lui crește încetinel, dar sigur. Nu vin hoșii să i-o fure, nici el n'o risipește ca atunci când are banii aci în ladă, la îndemână. — Cu banul dus de cel ce avea ceva de pus de-o parte, era apoi ajutat cel lipsit, care îl cerea dela bancă și îl primea împrumut.

Toată lumea și-a dus crușările cu toată încrederea, la bănci, pentru-că de un veac de când să știu bănci prin orașe în toate țările, — nimeni n'a avut năcaz cu ele. Iși primeau banul când li-l duceau și și-l dădeau, cu dobândă cu tot, când li-l cereai.

Anul acesta trebuî să răstoarne și această veche și bună rânduială. Guvernul aduse legea conversiunii, prin care se face negreșit bine unui rând de locuitori ai țării, păturei plugărești, iertându-i-se jumătate din datoriile ei agricole (făcute pentru plugărie), dar băncile sunt turfite prin asta, căci multe din ele au dat cei mai mulți bani tocmai plugarilor împrumut. Multe aveau chiar ca fință a vieții lor: ajutorarea țărănimeii din ținutul lor și scoaterea ei din ghiarele cămătarilor! — Și de fapt au și ajutat'o multe zeci de ani în șir, și sămânța cămătarilor a pierit aproape de tot! — Iertându-se însă, acum jumătate din datoriile plugarilor, tocmai băncile cele care au trăit mai ales pentru ei, pentru plugari, sunt cele mai bătute de soarte! Și aici în Ardeal și în Bănat, aproape toate sunt de acestea! — În vechiul Regat nu. Acolo țăranul neavând carte funduară și avere trecută după toată legea pe el, — nu avea nici credit. Nu căpăta împrumut ușor ca la noi. Acolo cele mai multe bănci din oraș nu-și făceau de lucru cu țăranii, ci numai cu negustorii, cu meseriașii, cu cărturarii sau cu marii proprietari (moșieri). Acolo băncile nici nu sufăr aproape nimic pe urma legii conversiunii, dacă n'au datorasi țărani!

În Ardeal și Bănat starea Băncilor e foarte primejdioasă. Cu cât au lucrat mai mult cu țărani.

De aceea aceste bănci se și gândesc mai mult, că: oare în ce chip s'ar putea scăpa de prăpăd?

Conducătorii lor și-au dat întâlnirea la Cluj pe Duminică 8 Mai. Și după multe chibzueli și frământări de gânduri, iaca ce au hotărât:

Să nu se mai plătească după banii dați lor în păstrare (depuneri) nici un ban interese (camete)!, — și nici din acele depuneri, să nu mai dea depunătorilor, la cerere, nimic!

Iata o hotărâre foarte grea pentru multă lume. Căci depuneri (crușări) încredințate băncilor, au nu numai bogătașii cari au și în afară de acelea desful venit, ca să trăiască, — ci au bani depuși în bănci oameni bătrâni, cari au pus banuș lângă bănuș o viață întreagă, pentru-ca la bătrânețe, când nu vor mai putea lucra și câștiga, să poată lua, pe rând, din crușarea asta. Acești oameni azi au bani, și — n'au nimic! Erau aceia pentru ei, și pentru alții, bani albi pentru zile negre. Mulți, fiind anii buni, puteau trăi din ce câștigau și banca își făcea negoșul său cu banii lor. Azi anii fiind foarte răi, omul se ajută la cheltuiala cu copiii la școală, la plata dărilor, la lucrarea economiei, cu banii din bancă! — Acum s'au sfârșit toate! Omul nu-și poate plăti darea, percepătorul îi pune licitare pe

lucrurile din casă pentru dare, el are bani în bancă, dar banca nu-i dă, și el, om cu bani, e bătut la tobă pentru dare!

Mai mult: Bisericele, școlile, comunele, chiar județul, au bani cruțați puși în bănci. Interesele (camelele) după aceia le au luate în buget. Acum că banca nu mai dă după depuneri nimic, bugetele acelor se dărîmă, căci sumele scrise de „venite” din camelele după depuneri, cad!

Și iaca așa se țin lanț năcazurile pe capul oamenilor, pe urma strămoșilor în care au ajuns Băncile, cari până aci erau de ajutor la atîta lume!

Controlorii străini și-au spus cuvîntul:

Să cruțăm! — Să împușcăm slujbele! — 5 ministri-ajutori retrași.

Guvernul nostru a cerut celui francez, să-i trimită 2 specialiști (pricepători deosebiți) în treburi de socoteli de stat, să cerceteze ei bugetul fărăi noastre și să-și deie părerea, ca un sfat pentru guvern, — că în ce fel ar fi de ușurat acest buget și pus în cumpănă, ca să nu se mai încheie cu așa de mari pierderi?

Și au venit 2 învățați francezi, d. Rist și Auboîn, și au cercetat vre-o 3 săptămîni socotelile statului, venite, cheltuelile, tot. Îndeosebi s'au uitat la cheltueli, să vadă cam pe ce să fac cele cari ar putea să nu se facă? Și iaca ce ne-au spus:

Aveți o mulțime de slujbe de cari v'ați putea lipsi, — și prin urmare cheltuelile lor s'ar putea cruța. Aveți chiar pe banca ministerială prea mulți ministri și ajutori de ministri (Subsecretari de stat), de cari n'ar fi nevoie. Aveți și slujbași prea mulți. Ministeriele gem de slujbași și slujbe, cari n'au de lucru. Aveți, după numărul locuitorilor țării, cu vre-o 50,000 de slujbași mai mulți decât s'ar cădea, în asemănare cu alte țări la acelaș număr de locuitori. (Pentru-că fiecare guvern, când a ajuns la putere, și-a înfundat neamurile și urlătorii de partid din vremea alegerilor, prin slujbe, ca răsplată a zbirăturii lor. Ori era nevoie de ei, ori ba, îi îngrămădea acolo).

Acum guvernul ar vrea să asculte de statul Francezilor, — stat pe care și el îl știa, dar nu cuteza să-l deie ca pornit dela sine! — Și a făcut începutul pofind să plece întâi cei de pe băncile ministeriale. Sunt acolo vre-o 7 Subsecretari de Stat. Toți puteau pleca, rămînând ca lucrul lor să-l facă ministrul lor și slujbașii înalți din Minister. Dar n'au plecat numai 5: Crisfi, fost ministru al Basarabiei și Buzdugan, subsecretar al Basarabiei, apoi dl Coriolan Tătaru, Subsecretar al Ardealului. V. Stanciu și Metes, tot Subsecretari.

Nu s'a cerut însă lui Pangal să plece și el, deși e cel mai fără de treabă, dar fiind el capul francmasonilor, și așa popa dlui Argețoianu, și iubit tare și la Curte, pe el îl lasă într-o slujbă în care s'a dovedit cu totul netrebnic. De jidan să nu te atingi, nici de sluga lor!..

Așa cruțarea de cheltueli netrebnice nu se face decât în parte. Cei în „grația” lui Șloim, rămân.

Nici Subsecretarul minorităților, Sasul Brandsch, nu a plecat. E Neamț, e străin, el trebuie finut sus!..

Că începe-se-va și împușcarea slujbașilor — tot așa pe ales, ca

aci, — se va vedea în curînd. Mulți sunt de părere, că, decât să dai pe uliști 50.000 de nenorociți cari azi nu-și vor găsi o pâine, — mai bine să scazi tufurora o fărîmă două, ca să o mai aibă și aceștia, și așa mai puțină. Dar slujbași noi să nu se mai numească în locul celor morți, plecați sau pensionați.

SCRISORI

Cine mai rîde azi printre noi?

Sebeșul-săseșc, Mai 1932.

Dle Redactor! Sunt negustor ce mi cerc norocul colo și colo prin țară, umblînd mult cu trenul, cu autobusele, apoi prin fîrguri, prin restaurante, pe unde te duce năcazul și nevoia. Și îmi place să mă uit în fața oamenilor, că ea e oglinda stării sufletelor lor. Pe omul mulțumit îl cunoști pe față, dar și pe cel năcăjit.

Omul care-i năcăjit
Se cunoaște pe pășit,
Că pășește 'ncetinel
Cu năcazul după el..

Apoi eu azi nu mai văd, pe unde trec, pe ulișă, în tren, în autobus, la sat și la oraș, decât oameni ca acela, ce — pășește 'ncetinel cu năcazul după el... De-i Român, de-i Sas, de-i Ungur, pășește încetinel...

Un singur neam de oameni îi văd cu fețe vesele, cari nu știu de năcaz, nu au crețe pe frunte, ci-s radioși, zimbitori, ca cei biruitori, — sunt Evreii! Aceștia da, nu-s supărați, nu-s îngândurați, nu-s năcăjiți, ci-s numai voie bună!

Oare n'au drept să fie? Eu cred și văd, că da! Că tot ce se pune la cale în țara asta, lucruri aievea mari, legi ce deschid drumuri noi și sparg așezăminte vechi, toate se fac — la șoapta lor, la statul lor din ascuns, în fotsul lor! Uifați și spuneți că nu-i așa: Împărțirea tufunului se dete lor și au din asta două sute de milioane câștig curat pe an, care se cădea să fie a Statului acestuia sărăcit, și din acele 200 de milioane își pun în picioare Banca lor falită „Marmorosch-Blank”... Statul nu mai avea ce face și cu acești bani... Se făcu Loterie mare, e toată a lor. Se făcu monopolul spiritului, veți vedea că e tot în folosul fabricelor lor de spirit. Și altele și altele.

Ei văd cum culeg biruință după biruință azi în țara noastră! Pot fi voloși. Pot rîde. Căci stăpînitorii țării sunt la îndemîna lor, ori a cutărei jidoavce, care a știut prinde în laț atot puternicii în trebile țării!..

Uita-ți-vă, năcăjiților Români, în jur de voi, și-mi veți da dreptate!..

Unul ce — pășește 'ncetinel
cu năcazul după el..

Știri.

Băncile lucrează din greu la înaintarea hîrtilor despre datornicii lor. De fiecare datornic un „dosar” cu dovezi în el. O singură bancă înaintează zeci de mii de „dosare” (pachet de hîrtii de fiecare). Apoi tot așa trebuie să înainteze creditorii singuratici. Se vor aduna la fiecare judecătorie câte o sută și două sute de mii de „dosare”. Vor trebui 4—5 rînduri de judecătoria, ca să le poată cerceta în un an de zile și să pună hotărîri pe ele!

Preoții greco-catolici se plîng că au ajuns să aibă salariu foarte mic dela stat, cei bătrîni abia au 1700 până la 1900 Lei lunar. Am întrebă pe un canonic: Cum se poate? De unde vine asta? Mi-a spus: Statul a dat în anul de față ajutor bisericilor după numărul sufletelor fie-

cărei biserici. Și deși ne-a dat cu ceva mai decît se cerea după suflete, pe preoții nostri s'a venit parte mică, pentru-că avem prea mulți preoți. Noi la ori-ce sătuș mic, i-am dat preot, și acum împărțind ajutorul statului pe mulți, se vine puțin. — Acesta e adevărul.

*

America izgonește pe comuniști. Parlamentul american aduce lege, prin care dă afară peste hotare, pe comuniștii ce nu-s cetățeni americani! Că prea socot comuniștii că lor li-i iertat să cuture toate țările aruncînd sămînța veninului lor pe ori unde. America nu-i mai suferă!

De vorbă cu abonații „Libertății”.

Vremile de azi, dărîmă — totul.

Nu mai putem tipări „Libertatea” peste vară.

Iaca tâlcuirea ușor de priceput de ori-cine, a acestei știri: „Libertatea” e foaie pentru țărînime. Țăranul nici în anii cei buni de mai nainte, dela Paști încolo nu mai trimitea bani la foaie, — căci întrînd el în totul lucrului câmpului, îi trebuște tot bănușul pentru munca din țarina sa. — Dar, în acei ani buni, până la Paști ne veneau atîta bani, încât aveam din ce scoate foaia până în vară, prin Iulie. Din vară până la începutul toamnei, așadar pîn' la adunatul rodului de pe câmp, îi mai dădeam noi așteptare, și toamna veneau iară bani.

În anul acesta de criză (lipsă sugrumătoare), după-ce ne cercă D-zeu și cu o iarnă neobișnuit de lungă și apoi cu potopuri de ape, — nu mai vin bani de cheltuelă deloc! Iar pînă la Paști abia au venit atîta, căți s'au cerut pentru tiparul foi pe acele 4 luni de pînă 'n Paști.

Așa fiind, nu mai avem putere a tipări foaia peste vară, — ci, cu multă părere de rău, ne vedem nevoiți a amîna scoaterea ei de nou, pentru — la toamnă. — Dacă am găsi câțiva oameni cari, înțelegînd rostul acestei foi populare, să ajute la cheltueli, — am scoate-o îndată și mai departe. — Dar nu prea avem nădejde.

Ci, fiindcă nu voim ca un singur abonat al nostru să rămînă de pagubă, — facem prin aceasta cunoscut, că: tuturor celor ce au trimis bani pentru mai mult decît am putut noi tipări foaia, — 4 luni — le dăm despăgubire nu simplă ci îndoită sau și mai mult de atîta! — Avem aci cărți de mare folos sufletesc: Volume de „Foi Interesante” de peste ani, cărțile cu povestiri minunate și altele cu cuprins lămurat național. Vom trimite fiecărui abonat din aceste cărți în preț de 2 ori mai mult decît face suma ce el ne-a trimis și pentru care n'a primit foaia.

Și dăm voie abonaților cari au de primit, să-și aleagă ce să le trimitem, — scriindu-ne pe o carte postală ce anume ar dori?

Așteptăm răspunsurile pînă la 30 Maiu, — iar celor ce pînă atunci nu ne răspund, le trimitem noi ce credem mai plăcut, pe ales și după suma ce au întrecătoare la noi.

În toamnă apoi, când scoatem iarăș cel dintîi număr, li-l trimitem tufurora. Și cei cari vor dori vechea lor „Libertate”, o vor abona de nou.

Faptul ce vă vestim e o tristă dovadă, că aceste vremuri de lipsuri sufocătoare, dărîmă tot! Dărîmă așezăminte vechi și puternice, cari niciodată nu s'au clătinat! De ce ne-am mira că dărîmă și casa modestă a acestei foi? — „Libertatea” își pleacă și ea gâtul sub săbiile vremii...

Ci noi nădejde bună avem că ea — iar și-l va înălța! Ne ajută Dzeu să-i găsim sprijinul trebuitor, ca să fie și mai departe poporului nostru țărînesc, aceea ce a fost de peste 30 de ani: bună luminătoare și îndrumătoare în toate!

Iată ce cărți trimitem:

Volume de „Foi Interesante” de pe felurii ani, cari erau cu 40 Lei volumul, — acum îl socotim abonatului în numai 30 Lei, foarte estin!

— Trei „Cărțile alese” (Ghemul vieții, Mărul neînțelegerii, și Înelul), toate trei cu 9 Lei.

— „Povești bătrînești” (15 povești), în loc de 20 Lei, cu 15 Lei.

— „Cosașii”, poezii de Volbură Poiană, în loc de 30 Lei cu 15 Lei.

— „Eroi noștri”, 3 cărțile istorice foarte prețioase, 15 Lei.

— Trei vorbiri însemnate: de V. Alexandri, V. Conta și Chamberlain, despre primejdia ce paște neamul românesc în țara lui din partea Evreilor (primejdie care ea ne roade și azi cu toate nevoile în cari înofăm!), — în loc de 36 Lei, cu 25 Lei toate trei.

Celui ce a trimis dară în abonament mai mult decît a primit foile, va primi cărți în preț îndoit, și trimise franco (posta plătită).

Așa că fiecare să se vadă din

belșug răsplătit pentru ce mai avea la noi.

Binevoii dar a ne scrie, cari cărți vi le alegeți. Celor ce nu ne scriu, le alegem noi. În 30 Mai începem trimiterea.

— Cel-ce pînă prin 10—12 Iunie nu-și va fi primit cărțile, — să ne scrie, căci poate s'au rătăcit sau i le-a luat altul.

Un sfat:

— Cei ce nu vor a se lăsa fără foaie pînă în toamnă, — să-și aboneze gazeta populară „Lumea și Țara” dela Cluj, — în care vor găsi peste vară multe din cele ce le aflau în „Libertatea”, căci noi acolo vom scrie câte ceva peste vară. Gazeta e ieftină: 30 Lei pe 3 luni; — 60 Lei pe jumătate de an.

Pentru ori-ce știri, ce doriți să trimiteți la foaie sau să primiți dela foaie, scrieți la:

Red. „Libertatea” — Orăștie (jud. Hunedoara).